

hadefulde over for det danske samfund, og prøver at stille os selv spørgsmålet: Hvorfor?

Jeg var faktisk så heldig, at jeg her i mandags var på besøg i en af forstæderne til Paris, på besøg i et hus, hvor nogle af de unge befandt sig. Lad os kalde dem ballademagere, det tror jeg er et meget sådan godt udtryk – unge ballademagere af anden etnisk herkomst end fransk. Jeg fik lejlighed til at snakke med dem og fik lejligheden til høre, hvad der var basis for deres tilværelse.

Jeg tror, at det var helt åbenlyst – det var det i hvert fald for os, der snakkede med dem, og for dem, der i øvrigt arbejdede på stedet – at den kombination af social udstødning, til dels fattigdom og så en gennemført diskrimination og en form for fremmedhad i deres hverdag var det, som gjorde, at de var fuldstændig afmægtige, fuldstændig afmægtige og rigtig, rigtig, rigtig sure. Det var det, der fik dem til at reagere fuldstændig ulogisk, uhensigtsmæssigt og ulovligt, hvor de brændte biler af og så, om der ikke var nogen, de kunne slås med. Det er den situation, de mennesker står i.

Jeg synes, det er vigtigt, at vi undgår, at det danske samfund kommer i en situation, hvor mennesker kommer derud, at deres eneste svar på livets fortrædeligheder er at være ballademagere, bøller, brænde biler af, eller hvad pokker man nu kan finde på. Det er vigtigt, at vi stopper den måde at betragte folk på, der støder dem længere og længere væk fra samfundet.

Diskrimination er noget af det, der fører til, at de mennesker bliver hadefulde. Vi har set det i større udstrækning i Frankrig. Vi ser nogle ganske små udslag allerede nu i Danmark, og hvis vi ikke stopper *den* udvikling, så vil vi se det i stadig større udstrækning også i Danmark, og det tror jeg ikke på nogen er interesseret i.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg vil godt svare og ikke i nogen polemisk hensigt, for jeg tror egentlig, at vi er fuldstændig enige om, at en udvikling som den, hr. Jørgen Arbo-Bæhr skildrer, er noget, vi af hjertet alle ønsker at undgå. Men jeg stiller spørgsmålet, som jo er reelt: Hvad er årsagen til, at anden- og tredjengenerationsindvandrere, født og opvokset i Danmark, ofte viser sig mere fjendtlige imod det land, de er født i, end deres forældre, der kom hertil? Der nævner hr. Jørgen Arbo-Bæhr så forskellige psykosociale økonomiske forhold. Jeg må indrømme, at jeg tror, det er forkert.

Jeg tror, at det, der er sagen, er, at det kulturelle og det religiøse går langt dybere end det andet. Disse unge mennesker, som jo meget, meget ofte er veluddannede og gymnasister og andet, opdager, at de vokser op i et land, der selvfølgelig er præget af den kristendom, der i over tusinde år har formet Danmark, og så føler de sig fremmede og afmægtige, og de ender altså i bitterhed, hvilket forekommer os ubegrundet.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Det er der, hvor hr. Søren Krarup og jeg er fuldstændig uenige. Der er jo ikke noget, der tilsiger det. I øvrigt er det også beviseligt sådan, at en del af de unge, som opbygger et hadefuldt forhold, ikke gør det på baggrund af, at de egentlig har været specielt religiøse. Det var i øvrigt meget kendetegnende i Frankrig, at det ikke specielt var et spørgsmål om folk med en bestemt religion. Det, der er kendetegnende, er, at man møder forskelsbehandlingen i hverdagen, så vel i Rosenhøj i Århus som i forstæderne til Paris. Vi får f.eks. den forklaring, som desværre er en del af virkeligheden, at man, når man har en anden hudfarve, et andet navn, i stadig større udstrækning bliver udsat for småchikanerier af myndighederne, f.eks. politiet.

Det er det, som gør, at man i sin hverdag føler, at man er diskrimineret.

Kl. 18.35

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Danskerne er et utrolig venligt og hjerteligt folk, og der har jo fra danskernes side slet ikke været tale om på noget tidspunkt at behandle dem, der kom hertil i 1980'erne og 1990'erne, med det, der kaldes racisme.

Det er, vil jeg sige, fordi man slet ikke har sans for dybden i forskellen på islam og kristendom, at problemet er opstået. Jeg synes, at disse folk, som fløj flyvemaskinerne ind i World Trade Center i New York i 2001, egentlig giver et tankevækkende vidnesbyrd.

Det var højtuddannede, velhavende unge mennesker, der var i færd med en meget prestigegivende uddannelse, og som tilsyneladende blev båret på hænder, også af de vestlige samfund, de var i. Alligevel var de forhædede i et had til den vestlige verden, som de gjorde alt for at ødelægge. Det er jo netop overklassen blandt